

борис
априлов
*
СЛЕДОБЕДЪТ
НА
ЕДНО
ЧУДОВИЩЕ
*
Пантомима
*
1980

Холът от апартаментчето, в което живее самотната героиня на спектакъла. Канапе, масичка с телефон, кресло, транзисторен приемник, вентилатор, телевизор. В дъното на сцената – голям затворен прозорец, прозорец през които струи светлината на спокойния късен следобед и в крайна сметка – прозорец без който не можем да осъществим представлението. Изглежда, че апартаментчето на нашата героиня представлява мирно кътче, интимно и мило, а уредбата му говори за неложен вкус.

Даваме половин минута на публиката да разгледа обстановката, а може и повече, това зависи от смелостта на постановчика.

Вратата към хола се отваря и влиза момичето, високо, тънко, красиво – еталон за жена и красота. Остава настрана ръчната си чанта и торбата с покупките, бърза към телефона. Набира номер, личи си че го прави с нетърпение, май че му се иска да се свърже веднага с някого, чака, но напразно, никой не отговаря. Момичето поставя слушалката върху вилката.

Изнася торбата с покупките. Връща се. Отново набира номер, чака, затваря. Има нещо твърде тъжно в това – млада и хубава жена да остава без отговор, изглежда че някой някъде нехае за нея. Момичето отпуска косата си, косата се разпилява върху раменете. Натиска бутона на приемника – нахлува спокойна музика, която отговаря на настроението ни.

Отваря прозореца. Стои така срещу света, гледа навън, ние пък чуваме приглушения привичен шум на града.

Телефонът звъни. Момичето се втурва, вдига слушалката, лицето му сияе, но и помръква. Хлопва слушалката. Грешка, някой е сгрешил номера..

Изглежда, че е горещо, момичето включва вентилатора, поема си въздух и отново набира номера. И този път нищо. След като полага слушалката на мястото ѝ, момичето разкопчава блузката си и я хвърля на канапето. Небрежно метва обущата си, полата, остава гола срещу вентилатора. С него тя сякаш флиртува, прави такива движения които ѝ осигуряват максимално обвейване от въздушната струя.

Излиза.

Чуваме струите на душа.

Момичето се връща, бършейки се с хавлията, носи чаша студена оранжада със сламка.

Отново върти шайбата на телефона. Отново нищо.

Пиет през сламката.

Телефонът звънва. Ръката грабва слушалката. Усмивката ни подсказва, че най-после всички е окей, момичето сяда на канапето, приготвя се за продължителен, сладък разговор. Нищо подобно обаче, лицето ѝ все повече и повече потъмнява, някой насреща ѝ отказва една радост, тя клати глава: разбирам, мили, разбирам, обади се

поне утре. Ще се обадя, обещава милият и шрак, затваря. Бавно, мъчително пада слушалката върху вилката, бавно и мъчително телефонът отива на мястото си върху масичката, тъжно гледа момичето през прозореца, тъжно се връща до мястото където е оставила чашата си, тъжно я вдига към устата си и застава така, в мълчалива поза. Поглежда съдържанието на чашата, излиза навън и се връща с бутилка, ;исли няколко секунди и после бързо сипва малко от бутилката в оранжадата. Бдига чашата, отпива и вижда Онова.

Извиква.

На прозореца се е подало нещо заоблено, незначително на вид, но дявол да го вземе, досега това нещо го е нямало на прозореца. А сега лежи, някаква малка част от нещо неизвестно е полегнала върху прозречния праг, нещо неоформено, то стои неподвижно, наглед съвсем невинно, инертно, плахо, не си заслужава човек да извика, ако го види. Момичето се извръща, грабва хавлията и побягва през вратата. Сцената е празна. Нещото продължава да стои на прозореца, засега неподвижно и очакващо. Секундите текат, изглежда че нахалникът е загубил търпение. Виждаме го как се смъква, бавно изчезва, сантиметър по сантиметър, изхлузва се, потъва в света от който е дошло.

Секундите текат.

Бавно влиза момичето, връща се, пристъпва колебливо, хавлията прикрива голотата, му. Първият хвърлен поглед към прозореца го убеждава, че там вече няма нищо. Лицето на момичето е учудено. Наистина няма никой. Прави крачка напред, гледа. Втора крачка, трета крачка... Изтичва до прозореца, гледа, пипа с ръка, надвества се навън, обръща се към нас, захвърля хавлията. Пръстите ѝ разтриват слепоочията., Момичето сигурно предполага, че не е добре, че му се привиждат непривични неща. Пак се обръща към прозореца, стои така извърната и после тръгва към радиото. Върти. Чуваме тревожните новини на планетата на английски, немски и руски, чуваме полет на самолет, това е някаква дяволска машина която свисти зловещо. Слава богу, най-после музика, може би досегашната станция.

Момичето чувствава нужда от общуване. Засега може да общува само с въпросната радиостанция. То се вкопчва в мелодията като удавник за сламка, танцува. Навежда се, взима хавлията, танцува с хавлията.

Заковава се на място, този път не е издало звук.

Онова нещо отново е полегнало на прозречния праг.

Момичето е замръзнало а позата си. Двамата се гледат. Всъщност, не се знае дали се гледат, неизвестното същество не може да гледа, то няма очи. Може ли да гледа топка от тесто?

Момичето стои и преценява. Все пак, добре че е съществото, иначе какво би било без него, нищо, празен безпаметен следобед.

Музиката се ниже.

Засега двамата все още стоят и се гледат.

Накрая момичето решава да предприеме нещо и прави крачка към прозореца. Съществото стои безстрашно. Момичето прави втора стъпка към прозореца. Сега съществото се отдръпва леко. Двамата стоят и се гледат. Момичето прави трета стъпка напред, съществото изчезва.

Момичето притичва, гледа надолу, гледа встрани, нагоре – нищо, свива рамене, дори се усмихва, безгрижно мята хавлията върху канапето. Обляга се на освежаващата струя на вентилатора, вдига ръце, любува се на обветрените си коси.

Този път съществото се подава страхливо, в левия ъгъл на прозореца, показва съвсем малка част от себе си. Момичето посяга назад, натиска копчето и изключва вентилатора, двамата се наблюдават. Изтрещява самолет, Съществото изчезва.

Момичето чака търпеливо – ето го, подава се късче от него, пак в ъгъла, все в ъгъла... Момичето прави знак на съществото да влезе. Нищо, съществото не помръдва. Момичето излиза. Връща се с ябълка в ръка. Показва му я. Съществото не дава особени признаци, че възнамерява да влезе, момичето поставя ябълката на пода и излиза.

Сега няма никой, съществото плъзва напред по перваза, стои така няколко мига, после подава още известна част от себе си, но туй не ни помага ни най-малко да го идентифицираме. Това е чисто и просто тесто. В момента тестото набъбва, уголемява се, трупа се върху прага на прозореца, изглежда, че ябълката все пак ще изиграе някаква роля. Но нищо повече. Съществото не се придвижва нито на сантиметър – застанало е на перваза в очакване.

Изглежда, че търпението на момичето се е изчерпало. То се връща в хола, взима от пода ябълката и бавно тръгва към съществото. Съществото се държи добре, не бяга. Ръката на момичето се протяга внимателно напред, пръстите поставят ябълката на перваза – до съществото. Сега като че ли вниманието на госта е съсредоточено върху ябълката. Повърхността на „тестото“ сякаш набъбва, създава се нещо като сетиво и това „сетиво“ се допира внимателно до ябълката. Не само се допира, то я опипва, избутва я в другия ъгъл на прозореца и я изоставя, изглежда че интересът му повече няма да бъде прикован от ябълката. Да, съществото се обръща отново към момичето.

В момента момичето сякаш се сърди за нещо на госта си, взима тросната една книга, тръшва се на канапето и се зачита. Съществото стои спокойно на мястото си.

На входа се звъни. Момичето става и излиза. Съществото чака, но времето минава, то май губи търпение. Ето че подалият се край започва да поглежда навътре към стаята, надвесва се от перваза полюлява се като език, двоуми се – да се спусне ли, или да не се спусне към пода на стаята.

Май че вече се спуща, просто се изхлузва надолу, боже мой какво огромно и колко неопределено нещо, човек не знае на какво да го оприличи. Представете си грамаден юрган от силно пластична материя, своеобразно тесто, което може да приема каквато му хрумне форма, според заложените в съществото рефлексии. А може би чувства? Може би то чувства нещо? Може би има усещания, да речем, за горещо и студено? За острота и тъпота? Или пък за нещо повече?

Съществото се отправя към канапето, насочва се към книгата, към нея вторачва единия от ъглите си. Какво ли е това? – пита се съществото. – Защо преди малко момичето го държеше в ръцете си? Но съществото разбира, че предметът, до който се докосва е безинтересен, изоставя го и се надига към чашата, поставена върху масичката. Крайчецът, отправен да разузнава, сякаш помирихва съдържанието и светкавично се оттегля назад. Съществото се втурва панически към прозореца.

Така го заварва момичето, зачетено в писмото, което преди малко са му донесли. То чете и не поглежда към готовото да се изплъзне навън същество, а съществото, горкото, се е вторачило в момичето и сигурно го интересува какво държи в ръцете си.

Момичето дочита писмото и го захвърля върху телевизора, изглежда че не е нещо интересно...

И вижда Съществото.

Вече за първи път в целия му ръст. Разбира се, изпищява, покрива лицето си с ръце и се оттегля до вратата. Съществото се чуди по своему какво ли е предизвикало тази реакция, но вниманието му е привлечено от това, което преди малко е било в ръцете на домакинята.. То се приближава към телевизора и сега се удивляваме на пластиката, на сръчността му. Нещо от Съществото се проточва нагоре, просто

пропълзява, опипва писмото, взема го. Държи го в своеобразната си лапа, проучва го как е на пипане и го захвърля – крайно безинтересна вещ.

После какво? Гостът се оказва дружелюбен, отправя се към креслото, надига се плавно и сяда в него. Сяда е силно казано, гостът просто се вкупчва. Но все пак това прилича на настаняване и предизвиква усмивката на домакинята.

Тя напуца зоната около вратата, допълва си чашата, сяда на канапето срещу креслото, двамата са се наместили досущ като домакиня и гост.

Внезапно изпищява електрическият чайник в кухнята.

Гостът трепва и слиза на пода, след което тръгва по посока на прозореца. Домакинята го изпреварва и затваря прозореца. След това изтичва навън.

Съществуването се върти под прозореца, изпълзява към стъклата, опипва ги.

Така го заварва и домакинята. Тя внася съдовете за чай. Стои и го наблюдава с усмивка.

Съществуването се извърща безпомощно към нея. Момичето му посочва креслото, изтиква масичката в средата на хола, (което означава пред креслото) и поставя сервиза за чай на масичката. Съществуването се двоуми още малко и се върща, за втори път се намества в креслото – превърща се в недобре оформено кълбо.

Сега следобедът сякаш оживява, обстановката е типична за следобед с гости. Всичко под акомпанимента на музиката от радиото.

Без да проявява свян от нисшето дюшекоподобно същество, от тази своеобразна тестена маса, домакинята продължава да стои гола пред него, излъчваща топла одухотворена човешка красота. Горещо е, момичето си появява отначало с ръка, след това с книгата, а накрая се изправя и включва вентилатора.

Приятната хладна струя и току-що сменената мелодия по радиото, сякаш заповядват на момичето да се изправи и да се погрижи за забавлението на госта си. Отсега нататък всяко движение на домакинята ще бъде адресирано приятелски към него. Но главният подтик е свежата струя на вентилатора – момичето вдига ръце, отдава се смело на струята и вече танцува сякаш със струята. Спокойно можем да се пошегуваме и да наречем това което виждаме Игра на момиче с вентилатор. Но и нещо друго: ако се вслушаме по-добре, ще чуем далечен призив на чайки, вълшебен морски прибор, зов за волност и свобода. Спокойно можем да си помислим, че става въпрос не за обикновена въздушна струя, а за морски бриз, за слънце, за лудо преклонение пред слънчевите лъчи и морето. Нищо чудно ако се окаже, че и мелодията е „Морето“ на Дебюси, но трябва да внимаваме, когато вплитаме реалистичните морски шумове в музикалното произведение, трябва да го осъществим фино, коректно, етично.

А ето го и Уолт Уитмън:

Ще дръзнеш ли сега, душа,
да тръгнеш с мен към непознати краища,
където няма почва под нозете ти, и път не води?

Където няма карта, ни водач,
ни глас да прозвучи, нито ръка да те докосне,
нито лице да разцъфти, ни устни, ни очи?

Не я познавам, о душа,
и ти не я познаваш, празно е пред погледа ни,
там всичко чака, несънувано, в ония краища,
в недостижимата земя.

Додето се разхлабят всички връзки,
останат само вечните – Пространството и Времето,
и няма мрак, нито притегляне, ни сетива, нито окови
да ни приковат.

Тогава ний ще се разпукнем с вик и ще заплуваме
в Пространството и Времето, подготвени за тях,
достойни, равноправни най-подир,
да ги изпълним, о душа!

Докато трае туй словесно наслагване върху структурата на спектакъла, Момичето изпълнява разнообразни пантомимни етюди от които лъха нежност. Съществува не сваля „очи“ от това, което се разгъва пред него. И ето, че долавяме някаква, промяна в поведението му, нещо във формата му – тя вече не е купчина, купчината пуца част от себе си, която слиза на пода и наподобява краката на седналия в креслото гост, друга пък част от съществува размърдва „лакти“ и ги поставя върху облегалките: ето го – гостът се е разположил в креслото и наблюдава домакинята си. Цялата тази промяна става бавно, почти неусетно, докато трае стихотворението на Уитмън..

Момичето прави своя финален удар, завършва играта си и се обръща към креслото. То се отдръпва назад, отново е изненадано: пластичният дюшек се е настанил там удобно, просто е седнал, както би седял човекът .

Има ли място за тревога? Момичето подлага фактът на преоценка, но накрая разбира, че е глупаво да се страхува – пред нея стои дюшек, нищо повече, една весела авантюра в скучните часове на самотата; по-добре това, отколкото нищото, защото нищото е непоносимо.

Момичето се усмихва, сядна на канапето, вдига чашата си, пие.

Съществува „поглежда“ към него с копнеж, пленено от събитието, което се е случило преди малко – ритмични движения на едно красиво до болка създание, музика, стих... Пред него се е разкрил един свят на изящество и този свят, това изящество се събира като във фокус в момичето. Момичето мами със всяка форма, всяка извивка на тялото си, с косата си, с очите си, то е просто изваяно, създадено за съзерцание, за обичане, няма по-голяма ценност от него, нищо друго не си заслужава нашия копнеж, озен тази еманация на върховното наслаждение.

Съществува усеща че нещо го тласка към чудото и бавно се изхлузва върху пода. Момичето е леко изненадано, предполага че гостът се е накарнал да си отива. В никакъв случаи не желае да го пусне, уверява се за сетен път с поглед, че прозорецът е затворен, усмихва се. Съществува обаче тръгва към канапето – бавно, неуверено. Спира се, стои известно време така, двоуми се. Момичето се усмихва, след това си налива и пие.

Съществува се придвижва още малко напред... спира се, сякаш проучва, по-скоро изчаква дали пък няма да последва реакция. Нищо не следва, домакинята седи спокойно на мястото си. Съществува се престашава, придвижва се до подножието на канапето. Тук чака. Нищо, никаква реакция. Съществува се надига, отправя се към празното място на канапето. Настанява се, отначало е купчина, а после спуска „крака“ на пода. Продължава да стои така.

Домакинята и гостът са седнали на едно канапе, между тях – прилично разстояние, домакинята вдига чашата, пожелава на госта си здраве. Пие.

Този жест обаче е възприет малко спекулативно. Съществува понечва да се премести леко към домакинята. Но домакинята бързо смъква чашата от устата си и Гостът се връща невинно на мястото си.

Няма повод за безпокойство, мисли си Домакинята, напротив – забавно е, следобедът се е получил, иначе не се знае какво би станало в един следобед с едно голямо нищо, следобед в които не само, че не се случва нещо, но и няма изгледи за това.

И все пак, домакинята е вече по-внимателна, някои симптоми са ѝ подсказали, че Гостът се стреми към някакъв смъртно осъзнат от него заговор. Аха, на всичко отгоре той засилва метаморфозната закачка: туй което е на пода все повече наподобява крака, а ето че и горе се обособяват израстъци, които добрата фантазия би могла да окачестви като ръце, или лапи. Да, започва да става още по-забавно – една бездушна маса, една разтопена пластмаса, едно нищо и никакво тесто си позволява да еволюира – красотата и музиката вече са извършили своето, материята се очовечава.

Съществува наново полазва по канапето към Красивото Живо Нещо. Красивото Живо нещо този път не помръдва, Момичето проявява любопитство, какво ли пък всъщност би последвало? Съществува се премества малко и остава неподвижно. Половин минута покой. Протяга лапата си. Лапата пълзи по канапето, момичето я следи с поглед, движението на лапата е бавно, внимателно. Най-после крайчецът на лапата се допира до кожата на домакинята. Покой – лапата кротува в своето велико, осъществено докосване. Красивото Живо Нещо прави усилия да не се отдръпне, състоянието на момичето е доста напрегнато, секундите текат. Лапата се изтегля. Момичето въздъхва, дори се усмихва. Изпълнено с доволство и щастие, Съществува сякаш се разтапя върху канапето, отново става топка, топката се раздвижва, разпуска се, разтяга се в дължина, след това във височина, после пак в дължина, сякаш се протяга от доволство. И пак се очертават нозете, пак лапите, а този път, най-горе, май че започва да пониква и глава, може би тъй ни се струва, но да, най-горе и в центъра на Съществува се появява заобленост. Интересно, казва си Красивото Живо Нещо, има си хас!...

А лапата отново потегля. Сега маршрутът ѝ се очертава нагоре, тя полазва по облегалката и трепетно се издига на височината на косата. Тук спира. Отново няколко секунди покой. Красивото Живо Нещо продължава да пази самообладание. Лапата най-сетне докосва косата и замира. Едно съвсем леко, обожествяващо докосване. Покой. След това лапата гали косата. Нежно галене на коса. И за да не стане прекалено, лапата замира в тази си поза – допряна до косата на Красивото Живо Нещо.

Красивото Живо Нещо от своя страна е не само учудено, то е удивено от деликатността на непознатата материя-гост, а може би е възхитено от собствените си неподозирани възможности да събуди чист човешки копнеж у една безформена тестена смес.

Красивото Живо Нещо бавно извързва глава към госта на своя самотнически следобед, в лицето на момичето има нещо приветливо и добро. Тази приветливост, изглежда, подхранва надеждата на ухажора – той започва наново милването по косата, а формата му се удължава и упорито придобива очертания на човек. Красотата на момичето, вътрешното присъствие на очарователно човешко дихание, сякаш са събудили наистина материята, вдъхнали са ѝ живот. Но от тук нататък?

Може ли да бъде спряно по-нататъшното развитие на нещата? Поне за домакинята – да. Домакинята е преди всичко поласкана, може би тя таксува всичко това като победа на чара си, на формите си и поне засега не желае да спре развитието на тази своеобразна и наподобяваща извънпланетна авантюра. Домакинята се чувства силна, господар на положението и защо не – колко е жалък дюшекът-ухажор! – при

най-малката реакция на недоволство от страна на домакинята, ухажорът се свива на кълбо и се потайва като кученце, дори търси начин да побегне. Но прозорецът вече е затворен, ухажорът не може да се измъкне на никаква цена.

Докато нещото, наподобяващо дясна ръка все още гали косата, нещото наподобяващо лява ръка, от своя страна, също влиза в действие – започва да се показва нагоре, поляга върху дясното рамо на красавицата.

Това пък какво означава?

Нещото което наподобява глава обаче се спуща рязко и успява да нанесе „целувка“ върху косата. Невинна целувка по косата. Но изглежда, чее тук трябва да се отправи предупреждение. Момичето плесва с ръка главата на ухажора си, бързо се изправя, оправя с рефлексни движения косата си и започва да се разхода ядосано напред-назад.

Ухажорът се оттегля за кой ли път в ъгъла на канапето и се свива, превръща се в невинна, жалка топка. С трепет наблюдава нервните стъпки на момичето. А момичето рязко се извърща към прозореца, отива там и го отваря. Сочи с пръст навън, пъди ухажора си. Непознатата материя-гост постоява още малко в ъгъла на канапето, никак не ѝ се излиза, по всяка вероятност и на нея ѝ е скучно вън, където няма нищо друго, освен един следобед, при това – неделен. Непознатата материя най-после усеща мига, в който трябва да си тръгне. Тя се спуща на пода и бавно тръгва по посока на прозореца. Някъде по средата на пътя е застанало Красивото Живо Нещо. Непознатото Същество минава много бавно край краката на момичето, леко ги заобикаля, колебливо спира – не може да се откъсне от магията на близостта им – и продължава пътя си. Вече е под прозореца, започва да набъбва, да се качва нагоре – катери се и поглежда към момичето. Момичето стои непоколебимо. Отново към перваза, още малко остава, за да се озове вън, да затворят прозореца зад гърба му. Непознатото Същество и Красивото Живо Нещо се наблюдават. Миг, два, три. Красивото Живо Нещо обръща гръб и тръгва към радиото, намира нова музика. В това време Непознатото същество продължава да стои на прозореца, полупокачено на перваза. Момичето рухва на канапето, обхваща главата си с ръце, ридае.

Непознатото Същество разбира, че трябва да се измете незабавно, показва се изцяло на перваза и отправя прощален поглед към стаята.

Момичето се изправя рязко: – Не!, – изкрещява цялата негова същност. – Не си отивай! Без тебе е още по-страшно!

И пак рухва върху канапето, за втори път зарива в шепите си.

Непознатото Същество обаче сега ни дава повод за безпокойство, сега то смело се свлича на пода и се проточва нагоре, от него отново се отделят израстъците, прилични на ръце, които рязко тръшват прозореца и го затварят с превъртяване на дръжката.

Домакинята с неволно повдигане на глава вижда последните действия на госта си и разбира, че отсега нататък ще има работа не с Непознато Същество, а със Странно Чудовище. Докато момичето осъзнава новосъздаденото положение, Чудовището притичва до вратата и застава там. Ясно, пътят на момичетокъм спасението е пресечен.

И отново Уолт Уитмън:

„Разбрах, че е достатъчно да бъдеш с тия, които харесваш,
достатъчно е привечер да спрете в компания със други хора,
достатъчно е да си заобиколен от хубава и любопитна,
дишаща и смееща се плът,
да крачиш редом, да ги докосваш и да слагаш ръка
на раменете им – нима е нужно повече?

Друг вид блаженство аз не дирия, плавам във това като
в море.

Че има нещо в близостта на хората, вида, докосването,
миризмата им, което радва особено душата.

Всички неща радват душата, но туй особено я радва.

Тишина, пауза.

Нежна музика.

И първата стъпка към Нея. Това не е и стъпка, а само леко придвижване на част от Чудовището.

Момичето прави стъпка назад.

Непознатата маса, или вещество, или същество, тръгва към него.

Момичето панически притичва до прозореца, отваря го и извиква безгласно към хората навън, го това, което нарекохме навън, отвърща с клаксони, трамвайни шумове и глъч.

Момичето се обръща с лице към Чудовището, а Чудовището повече не се церемони – спуща се и обхваща нозете ѝ. То държи глезените на своя блян и не ги пуца. Момичето успява да се откопчи от зоната на прозореца, примъква се някъде към средата на стаята, като повлича със себе си и ужасната маса, обхванала нозете му. Тук домакинята сякаш няма сили да побегне докрай. Спира и гледа учудено какво става по-нататък.

Ние от залата също следим как масата-тесто се надига и просто полазва по тялото на момичето, така както лоза се вие около дървото. Израстъците-ръце се удължават, удължават се и израстъците-крака, все повече се оформя главата – масата придобива отново човешки измерения, сякаш красивата и топла момичешка плът е извършила тази странна и чудесна магия, това очовечаване, това хармонично извисяване на материята. Да, човекът се оформя все повече и повече, за това допринася всеки опит на момичето да се изтръгне, всяко негово придвижване в ляво или дясно, всяка съпротива и преодоляване на съпротивата.

Имаме чувството все пак, че Чудовището-човек се крепи само върху тялото на жертвата си. Но ето, че момичето успява да се изтръгне от прегръдките на нападателя, –и виждаме, че нападателят може да се държи добре на собствените си крака.

Започва гонитбата. Момичето бяга по стаята, човекоподобното чудовище го преследва. Отначало движенията му са тромави, но с изтичането на секундите чудовището влиза във форма, проявява дори пластичност. Но все пак си остава чудовище, наподобяващо човек: главата е само глава, липсват ѝ очи, уши и останалите подробности; ръцете са само ръце, без пръсти; същото се отнася и до краката.

Перипетиите на борбата са разнообразни: настигане, изплъзване, падане, изправяне, здраво прихващане, отскубване, ново преследване. В този процес чудовището става сте по-човекоподобяващо, но не и милосърдно: в него сега горят други токове – хубостта на момичето отначало го е одухотворило, но след очовечаването започват да действуват другите сили, оня нагон, който не се интересува много от красотата.

Няколко скока след жертвата, жертвата успява и този път да се откъсне, но пада върху канапето, чудовището скача върху канапето, но жертвата се измъква изпод ръцете му и се озовава на пода, където чудовището се строполява с цялата си тежест. Малко преди да избяга момичето, чудовището докопва крака му и просто издърпва жертвата към себе си. Жертвата успява да се изметне, но главата ѝ остава в ръцете на

чудовището. Нападателят обхваща шията, на красавицата и започва жадно да обсипва с целувки главата ѝ. Да се разберем – не става въпрос за другото, телата им са разделени, чудовището се е добрало само до главата, цялото пламтящо от любов, от обожание, но тъй като едно чудовище едва ли би могло да познава силата си, с учудване забелязва, че жертвата му престава повече да се съпротивлява и да се мята като риба на сухо. Тялото на красавицата е безжизнено – не помръдва, никакво движение. Похитителят обхваща раменете ѝ, взира се в лицето ѝ, търси живот в очите, разтърсва тялото, но тъй като не намира ни най-малък признак на живот у него, обхваща го и го вдига. Озърта се, чуди се какво да предприеме и се обръща към отворения прозорец.

Сега от там нахлува познатият ни шум на големия бездушен град. Чудовището понася мъртвата жертва към това бездушие, може би към покривите на сградите. И тъкмо да прескочи през прозореца, чува телефонът. Спира. Телефонът настойчиво звъни. Чудовището се връща заедно с жертвата си, поставя я на канапето, вдига слушалката и я допира до ухото на мъртвата. Гласът по телефона мънка:

– Мила, разбери ме добре... Не мога и днес... Утре – да, за утре ти обещавам, утре ще отидем някъде, но днес не мога, разбери ме, пък и къде ли можем да отидем днес, в неделя, най-скучния от всички скучни дни!... Чуваш ли? Казах ти нещо, говоря ти. Ало, мила, защо мълчиш! Аха, сърдиш се, а? Тогава върви по дяволите!

Трак! Мерзавецът оттатък затваря.

Чудовището държи продължително време слушалката в ръката си, сякаш ѝ се любува, сякаш се чуди какво да я прави, но накрая я връща върху вилката на апарата.

След това се навежда грижовно, любовно и с обожание поема мъртвата красавица и тръгва към прозореца...

Върви бавно срещу шума на хората и нахлуващата музика.

Затъмнение.